

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 55. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849789651248.pdf> (tilgået 25. oktober 2021)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

↪ En månedstid derefter kom han en dag til mig i mit hjem og sagde: »Hin scene på Hofteatret har givet mig ideen til en ny vaudeville, som jeg vil spørge Dem, om De kunne have lyst til at høre mig læse, da jeg håber, De vil udføre hovedrollen i den. Hvis De derfor synes, kunne vi måske bestemme en dag, på hvilken jeg kunne læse den for Dem hos mig, hvor vi er uforstyrrede.« Jeg var meget forlegen ved dette besøg og spillede som sædvanligt den stumme. Min moder, der følte sig uendelig smigret ved hans 56 besøg, bad om, at min søster Amalie også måtte komme med, hvortil han meget artigt svarede: »Det skulle være ham en fornøjelse.« Det hørte med til min moders særegne anskuelse, at der ingen forskel måtte gøres mellem min stakkels syge søster og mig, men at alt, hvad jeg nød af godt, skulle hun tage del i - en bestemmelse, som blev mere og mere trykkende, jo ældre jeg blev - ikke fordi jeg jo virkelig holdt af denne søster uagtet vor forskellige natur, men jeg var altid i angst for, at hun pludselig skulle få sit slagtilfælde. Desuden pinte hendes snaksomhed mig i andres nærværelse, hvor hun uophørligt talte om alt i hjemmet, ofte om det, jeg anså for mine dybeste og sørgeligste hemmeligheder. På den fastsatte dag gik Amalie og jeg en formiddag til J. L. Heiberg. Et net kaffebord stod dækket for at modtage os, og der var endnu en herre nærværende. »Nu må De tage tiltakke med denne kaffe, som jeg vil lave, så godt jeg kan,« ytrede Heiberg. »Min søster forstår godt at lave kaffe,« udbrød Amalie. »Det var jo morsomt at drikke kaffe, som De har lavet,« vedblev Heiberg, »vil De?« Med stor forlegenhed lavede jeg nu kaffen, og han forsikrede, »den var ypperlig«. Heibergs tone og hele væsen behagede mig meget. Han talte med mig som med en voksen dame; det plumpe du, som, forunderligt nok, til trods for min virkelige beskedenhed altid havde stødt mig, når herrer tillod sig det imod mig, benyttede han sig ikke af. Efter frokosten satte vi os alle ned, og nu oplæste Heiberg sin vaudeville »Aprilsnarrene« for os. Med den mest spændte opmærksomhed og med en usigelig glæde hørte jeg til, som om jeg ville sluge hvert ord, hver stavelse. Vi har ofte i senere år leet ad denne scene, hvor han da efterbede mig, siddende med opspilet mund og stirrende øjne.